

ไม่ว่าจะไปประชันเสียง ณ สนามแห่งใด เนื่องในกาลอข่าว
จะกว้างขวางขนาด ณ สนามแห่งนั้นแล้วมามา จนกระหึ่มค่าตัว
ของมันแพงถึง นักเล่นกีฬาจากมาเลเซีย และอินโดนีเซีย
ตั้งราคาให้มันถึง 480,000 บาท แต่เจ้าของยังไม่ยอมขาย

เราดูข่าวญี่ปุ่นนักลงนกปีตดานี

จะเป็นไปได้ถึงสาเหตุที่นักด้าวโปรดไม่สบาย เนื่องจากเปลือกปากหรือส่วนล่างของจะงอยปากมีคุณลักษณะ เช่น บิดาของเขารู้สึกว่าเขามีจิตวิญญาณของปากในร่างกาย เนื่องจากล่างเป็นผลให้เกิดเป็นแผลอักเสบจนเปลือกปากล่างหลุดไปอีกน้ำเสื้อตาย เวลาที่แพลทายสนิทแล้ว การส่งเสียงขันก็ไม่เป็นปัญหา และคิดว่าจะนำไปทางน้ำเพื่อทำศักดิ์กรรมตอกแต่งให้เหมือนเดิม

ประวัติการล่อข้าว

สาเหตุที่ชื่อ การล่อข้าว หมายความว่า “หนูน้ำที่ผ่านอยู่นี่เรียกว่าปูกาล อเจียนเมืองยะหริ่ง เคยเลี้ยงจะระที่ลือดข้าวและดังชื่อว่า ยะเข้ากาล อภัยหลังน้ำโดยฉลามเล่นงานที่คุ้งน้ำแหลมตะคุน

52 รูปนี้แสดง

พุก เมื่อรุนกรในรัตน์ ก่อนตายมันหลังเลือดสีขาวไปทั่วบริเวณ จนประทับใจเรื่องนี้มาก เลยก็ค่าว่า ถ้ามีคนเข้าด้วย จะให้ชื่อว่า “กาลหัว”

การล่อข้าวเป็นกิจกรรม เสียงไห้ๆ เวลาที่มีอายุ ๓ ปีเศษ ล่าด้วยไห้ๆ น้ำออกวิงและนุน กอดสัตว์ไห้ๆ ดูอวนดั้งเดกอไปชนถึงต้นคอของกุมพองเหนมีอนนกพิราน ปากหนาสัน หัวโหนก หนึ่งด้านน่า มีลักษณะนกกว่า ๔ จังหวะ คำปลาดดังกังวานหัวอย่างสนำ่เสนอและขันขันทุกยกทุกสถานที่มันเข้าประชัน

การล่อข้าว—เป็นอุกฤษณาจากฟองพันธุ์เสียงไห้ๆ แม่พันธุ์เสียงกลางและเป็นอุกุโภนรุนที่ ๕ จากฟองแม่ดังกล่าว เจ้าของคนแรกคือนายดาโอะ อีซุ ออยู่ที่ตำบลค่อนรัก อำเภอหอนองจิก จังหวัดปีตดานี

เมื่อนานมาอยู่ได้ ๑ ปี เจ้าของคนแรกได้นำมาขายให้แก่ยะชิตาโอะ ปี ๑๘๖๙ ด้านล่างน้ำ อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปีตดานี ด้วยราคา ๘๐,๐๐๐ บาท เหตุที่ขายเพราะว่าเขามาเป็นหนานิ่นไปช่วยน้องชาบะลูกน้ำ

ก่อนที่จะเปลี่ยนเจ้าของนั้น การล่อข้าวได้คราวรางวัลที่ ๑ ในการประกวดเสียงมนกษา ณ สถานศักดิ์เดิมของนัน บรรดาหนักลงนกเข้าด้วยกันตามของด้วยรุ่งดวงไฟมีด้วยความสนใจ

เมื่อนานมาอยู่กับยะชิตาโอะแล้ว ก็ยังพิมรัศมีให้บรรจิดจรัส ไม่ว่าจะไปประชันเสียง ณ สถานแห่งใด แน่นอนการล่อข้าวจะกว้างขวาง

ณ สถานแห่งนั้นเสมอมา จนกระทั่งถ้าตัวของนักลงนกแพ้ครั้ง นักลงนกเข้าใจกันแล้วเช่น แล้วให้เงินเดือน ตั้งราคาให้มันถึง ๔๘๐,๐๐๐ บาท แต่เจ้าของบังไม่ยอมขาย บนเส้นทางแห่งชัยชนะ

การล่อข้าวได้ฝ่าหน้าชัยชนะในการประกวดนกเข้าช่วงเสียงนา นับครั้งไม่ถ้วน คือนับจากปี ๒๕๒๖ จนถึงปี ๒๕๖๖ ได้รับรางวัลชนะเลิศมาหลายครั้ง ห้าครั้ง ในปี ๒๕๒๖ ได้รับด้วยพระราชทานของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ สถานนลองรัตน์ กรุงเทพฯ ได้รับด้วยพระบรมโถรสาธิราช สมบัติราชบุตร ณ สถานอันกอจะชนะจังหวัดสงขลา ปี ๒๕๒๗ ได้รับด้วยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ณ สถานจังหวัดราชบุรี นอกจากนี้ยังได้รับถ้วย ฯพณฯ พลเอกปริญ ดิษฐ์ ล้านที่ นายกรัฐมนตรี ณ สถานจังหวัดสงขลา ปี ๒๕๒๖ ถ้วย ฯพณฯ พิชัย รัตตคุณ รองนายก รัฐมนตรี ณ สถานมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีตดานี ปี ๒๕๒๖ และถ้วยนายพิศาล มูลสารศรีสานทร์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ณ สถานจังหวัดยะลา ปี ๒๕๒๗

ส่วนจากสถานที่ต่างประเทศ นั้นแล้ว การล่อข้าวเคยพิชิตถ้วยต่อสู้ เสียงรายเรียบง่ายเดียว เช่น งานเฉลิมพระชนมพรรษายศุลต่านรัชกาลปี ๒๕๒๖ งานฉลองวันชาตินอกแล-

เชิญ ปี ๒๕๑๗ งานวันแห่งอิสรภาพของมาเลเซียปี ๒๕๑๗ และงานเฉลิมพระชนมพรรษาราชสุดท่านรัชกาลต้น ปี ๒๕๑๗

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ก่อสร้างพลาตร้างวัด ณ ถนนผลลงรัฐ ณ กรุงเทพมหานคร ปี ๒๕๑๘ ที่พลาดที่ เพราะว่ามีแม่ครื่องบินเจ้าของล่าไว้ “พอลังจากเครื่องเท่านั้นแหล่ครับ ด้วยมันสัน ก่อ เอียง เทบหทรงด้วยไม่อัญเชิญที่ขวนันด้องปิดประคุแห่งชัยชนะ”

“นอกจากช่วยนำโชคแล้ว มันช่างช่วยคุ้มภัยด้วยครับ” อะจิตาโภดเล่าต่อ “ครั้งหนึ่งผมและเพื่อนร่วม ๙ คน นั่งรถดูไบไปเยือนกทมสิงคโปร์ พอยเข้าเขตสิงคโปร์ เท่านั้นแหล่ครับที่เกิดอุบัติเหตุรถพลิกคว่ำกระражแตกกระขาด ตะขอเกี้ยวที่หัวกรงนกบิดพับ แต่ปรากฏว่าทุกคนปลอดภัย และ ก่อสร้างนิได้เป็นอะไรแม้แต่น้อย เมื่อเข้าสู่สนามแล้วก็ได้รับชัยชนะ

อีกเช่นเคย นี่แหล่ครับตรงกับคำว่าด้านลี้ยงนกสักขณะเดี๋ยวแล้วเจ้าของพโลยกได้รับผลดีด้วย”

นกเขาช่วยยกระดับฐานะเจ้าของ

เจ้าของนกพูดถึงอดีตว่า “ก่อนนี้ผมยากจน และลำบากมาก ครับ ผมเรียนที่ป่อเนยะเพียง ๓-๔ ปี มีความรู้ภาษาไทยแค่ ป.๔ แล้ว ออกจากบ้านไปทำงานรับจ้างตั้งแต่ อายุ ๑๖-๑๗ ปี ผมไปหาทำไร่แห่ง ไม่รู้ที่เบตง ยะลา สูด เกดาห์ ปะลิส ทนถึงสิงคโปร์กัน งานหลัก งานเบาผมสู้ไม่ตอบ อุดมือกินมื้อ ก็ยอม ที่นี่ผมเป็นคนแรกที่ทำอาบกุ้งออกเรือตั้งแต่ ๓ กลายตีก กกลับมาถึงบ้านก็เป็นตอนบ่ายวันรุ่งขึ้นตอนหลังผมทำงานที่แพปลา ซื้อกุ้ง ซื้อปลาไปขายต่อที่ชายแดน มาเลย์ จนผมได้ล้มตาอักปากครับ”

“ผมเสี้ยงก่อสร้างมีอายุ ๓๓ ปี” ชาญไหymuslim แล่าต่อ “ตอนนั้น ผมกลับจากเมืองเป็นหะบีแล้ว ครับ พูดถึงความเป็นอยู่ผมกล่องด้วย

ขันมากเลยคิดเลี้ยงนกเข้าไว้เป็นอาชีพ ก็หันเลี้ยงหันขาย การเลี้ยงนกสามารถเข้ากับสังคมได้ดี กันไม่ต้อง และเหมาะสมกับวัย ครั้งแรกลงทุนร่วมแสนครับ คือไปซื้อนกจิงครุฑพฯ และที่จะนำห้าขวดตัวนอกจากนี้ลงทุนซื้อกรงแขวน ทำการผสมพันธุ์นก ผลัดจนถึงอาหารของมันด้วย นอกจากนี้เวลาจะเลอกก้าไปเพียงแต่ละครั้งก็เสียค่าใบอนุญาตเดียวละ ๒๐๐ บาท ค่าคนดูแล ๑๐๐ บาท แฉมค่าน้ำมันรถอย่างน้อย ๕๐๐ บาท แก่เวลา นกจะนะแล้วก็ได้กำไรมีรายรับ”

“ก่อสร้างนี้ผมได้มันมา เมื่อปี ๒๕๑๕ ตอนนั้นอายุ ๑๐ เดือน จนบัดนี้อายุ ๓ ปีกว่า แล้ว มันช่วยผมมีฐานะดีอย่างน่าอัศจรรย์ ทุกครั้งที่นำก่อสร้างเข้าแข่งขัน ผมมีความรู้สึกว่า เสื้อผ้าอัดเตะห่มมาช่วยด้วย หรือ นาบอกรให้ทราบล่วงหน้าว่าแข่ง เท่ขวัญไม่พลาดแน่นอน”

อะจิตาโภดลึงชีวิตส่วนตัวอีกว่า “เวลาที่นี่ผมมีเมีย ๑ คน ภรรยา ๑ คน ทำงานแล้ว ๑ คน นอกนั้นกำลังเรียนหนังสือ ผมจะส่งให้เรียนเท่าที่อุปกรณ์ได้ครับ”

ก่อนจากกันวันนี้เจ้าของก่อสร้างย้ำอีกว่า “ต้านเดือนหน้า ผมจะนำก่อสร้างไว้ไปแข่งกันนี้ อาชีวิน ที่สานามจังหวัดยะลา อ้า ไม่ไปแข่งผมคิดว่างานคงไม่คิดก้า เพราะหลายคนอยากร่วมเสียงกาก่อสร้าง ส่วนเรื่องชัยชนะครั้งนี้ ผมไม่เข้าใจครับ แต่อย่างไรก็ตาม ก่อสร้างจะอัญเชิญชัยชนะครับ”

■ พลปราภูว่ากาก่อสร้างประสบความประเสริฐ